

St-lé namítají, že označili ve své opovědi předmět živnosti co možná přesně, neboť jest samozřejmé, že opověděná živnost obsahuje pouze oprávnění k obchodu technickými potřebami, jichž prodej jest »volný«, t. j. není vyhrazen ani obchodní živnosti vázané průkazem způsobilosti, ani lékárníkům. St-lé tvrdí, že nemohou přesněji označiti předmět podniku, než jak učinili, neboť nemohou jednotlivé potřeby pro zubní lékaře v opovědi vypočísti. V tom nelze dáti st-lům za pravdu.

Podle 1. odst. § 12 živn. řádu dlužno v opovědi živnosti kromě ostatních předepsaných údajů uvést také zvolené zaměstnání, a to s označením předmětu podniku, pokud možno přesným. To vyžaduje se za tím účelem, aby byl dán živnostenskému úřadu podklad pro posouzení, o jaký druh výdělečné činnosti jde a do oboru které živnosti opověděná činnost spadá. Označení předmětu podniku, jež toto posouzení ztěžuje nebo znemožňuje, nelze označiti za přesné po rozumu § 12 živn. řádu.

V daných případech opověděli st-lé, že budou provozovati jednatelství a komisionářství potřebami pro zubní lékaře. Z tohoto označení není, jak žal. úřad správně vytýčil, patrné, o jaké určité potřeby jde, a všeobecnost označení odnímá úřadu možnost zjistiti, o jaký druh výdělečné činnosti jde a do oboru které živnosti opovězená činnost spadá.

Jako vadu řízení vytýkají st-lé, že nebyli slyšeni o tom, kterých předmětů se týká opovězená agentura a komisionářství, že žal. úřad neměl pro své rozhodování dostatečného podkladu. St-lé tvrdí, že žal. úřad byl povinen výměry nižší stolice zrušiti a vrátiti jí věci, aby opovědi po této stránce znovu projednala.

Jde tu o otázku, je-li živnostenský úřad povinen úředním šetřením doplňovati opověď živnosti, jež nevyhovuje ustanovení § 12, aneb, je-li úřad oprávněn označiti takovou opověď za neúčinnou k dosažení živnostenského oprávnění a ponechati straně, aby učinila novou opověď, vyhovující ustanovení § 12. Tomuto posléze uvedenému názoru dlužno přisvědčiti.

Potvrzuje jej znění § 13, v němž se stanoví, že, není-li podle živn. řádu žádné překážky vzhledem k osobě opovídatelově, vzhledem k živnosti a stanovišti, vydá úřad opovídateli živnosti živnostenský list, kdežto jinak zapoví mu, aby s provozováním živnosti započal, anebo v něm pokračoval, dokud závada nebude odstraněna. Z toho je patrné, že živn. řád na úřední konstatování, že opověď určité živnosti neodpovídá požadavkům zákona, nepojí jiné důsledky, nežli že se započeti provozu živnosti anebo pokračování jeho má zakázati, a že ponechává úplně straně, aby konstatované závady odstranila. Rekursní stolicí potvrzené zákazy provozu živnosti byly tedy oprávněny.

Ježto námitky stížností, směřující proti tomuto důvodu, o který byly opřeny výroky úřadu, nebyly uznány důvodnými, a ježto důvod tento sám o sobě dostačuje k zamítnutí opovědi živnosti a k zákazu provozu jejího, bylo stížnosti zamítnouti pro bezdůvodnost, třebas první důvod nebyl uznán v souhlase s platným právním řádem.

Č. 12.275.

Pojišťovací právo. — Řízení správní: * Odvolání z rozhodnutí okr. úřadu, jímž bylo rozhodnuto o opravném prostředku

na platební rozkaz nem. pojišťovny, podati jest podle § 76 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. o správním řízení u úřadu okresního. Ustanovení § 239 odst. 5 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb. týká se jen opravného prostředku proti výměrům nositele pojištění.

(Nález z 29. ledna 1936 č. 10.348/36.)

V ě c: Amalie T. v Podivíně proti rozh. zem. úřadu v Brně z 2. května 1933 a včasnosti opravného prostředku.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem z 28. března 1933 odmítl okr. úřad v Hodoníně odvolání st-lky z výměru téhož okr. úřadu z 23. února 1933 podle § 78 vl. nař. č. 8/1928 Sb. jako opožděné, poněvadž napadený výměr byl odvolatelce podle potvrzenky doručen dne 27. února 1933, tato však podala odvolání přes správné poučení o opravných prostředcích u okr. nem. pojišťovny v Hodoníně, odvolání pak bylo dodáno okr. úřadu, kde v 15denní odvolací lhůtě mělo býti podáno, teprve dne 23. března 1933, tedy po uplynutí 15denní odvolací lhůty.

Odvolání st-lky žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl a potvrdil napadený výměr ze správných jeho důvodů. K námitce odvolání, že stížnost ze 14. března 1933 nelze považovati za opožděnou, ana byla správně podána u nositele pojištění, jakožto prvé stolice, podotkl, že stížnost ze 14. března 1933 nebyla odvoláním proti výměru pojišťovny, nýbrž odvoláním proti výměru okr. úřadu. Pro takové odvolání platí ustanovení § 76 spr. říz., podle něhož jest odvolání podati vždy u úřadu, který ve věci rozhodl v prvé stolici. Úřadem však, který rozhodl v prvé stolici, jest podle smyslu citovaného předpisu rozuměti vždy úřad politický. Opírá-li odvolavatelka své odlišné stanovisko o předpis 5. odst. § 239 poj. zákona, činí tak neprávem, poněvadž všechna ustanovení cit. odstavce § 239 poj. zákona týkají se pouze prvního opravného prostředku, t. j. opravného prostředku od nositele pojištění k prvé instanci opravné. O ostatním instančním postupu platí ustanovení o řízení před politickými úřady.

O stížnosti, do tohoto rozhodnutí podané, uvážil nss toto:

Nepopírajíc skutkových předpokladů, ze kterých vyšel žal. úřad, že totiž odvolání st-lčino z výměru okr. úřadu v Hodoníně z 23. února 1933 a doručeného dne 27. února 1933, došlo k okr. úřadu teprve dne 23. března 1933, tedy po uplynutí 15denní lhůty odvolací, shledává stížnost nezákonnost nař. rozhodnutí v tom, že žal. úřad použil ustanovení § 76 vl. nař. č. 8/1928 Sb., kdežto podle jejího mínění měl použiti ustanovení § 239 odst. 5 zák. č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/28 Sb. jako zákonného ustanovení pozdějšího a speciálnějšího, podle něhož jest opravné prostředky proti výměrům nositelů sociálního pojištění podávati u nositelů pojištění, tedy v daném případě u okr. nem. pojišťovny samé.

Mínění stížnosti nss přisvědčiti nemohl. Na sporu jest otázka, kde jest podávati odvolání z výměru okr. úřadu, který rozhodl o opravném prostředku podaném z výměru okr. nem. pojišťovny. Rozhodovati o opravných prostředcích proti výměrům nositelů pojištění náleží podle

§ 239 odst. 1 zák. č. 221/24 ve znění zákona č. 184/1928 politickým úřadům, pokud není zvláště přikázáno soudům. Řízení, které ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů provádějí okr. a zem. úřady, upraveno jest správním řádem vl. nař. č. 8/1928 Sb., který v hlavě V. upravuje také řízení odvolací. Poněvadž v daném případě o opravném prostředku proti výměru okr. nem. pojišťovny v Hodoníně rozhodl již okr. úřad v Hodoníně výměrem z 23. února 1933, vstoupila tím nepochybně věc již do funkční sféry politických úřadů a dlužno otázku, o níž jde, posuzovati podle předpisů správního řádu. Dovolávati se předpisu § 239 odst. 5 zák. č. 221/24 ve znění zákona č. 184/28 Sb. nemůže stížnost již proto, poněvadž tento předpis, jak stížnost sama uznává, otázku, o níž jde, vůbec neřeší, nýbrž upravuje jen otázku, kde se podávají opravné prostředky proti výměrům nositelů pojištění.

Kde jest podávati odvolání proti rozhodnutím politických úřadů, stanovil § 76 správního řádu předpisem, že odvolání podati jest vždy u úřadu, který ve věci rozhodl v I. stolici. Poněvadž § 1 správního řádu upravuje toliko řízení před úřady politickými, nelze úřadem, který ve věci rozhodl v I. stolici, uvedeným v § 76, rozuměti úřad jiný, nežli úřad politický, tedy buď úřad okr. nebo úřad zem., podle toho, který z nich in concreto rozhodoval v I. stolici. Názor ten vyslovil již nss v nálezu Boh. A. 10.388/33, na jehož podrobné odůvodnění se odkazuje. Je tedy smysl ustanovení § 76 ten, že odvolání jest podati u toho politického úřadu, jehož rozhodnutí se běře v odpor. Dále význam jeho nesahá. I když tedy jde o věc, která prve než došla na úřad politický, projednávana byla okr. nem. pojišťovnou, nelze, jakmile o ní rozhodl úřad okr., »úřadem, který ve věci rozhodl v I. stolici,« ve smyslu § 76 správního řádu rozuměti okr. nem. pojišťovnu, nýbrž toliko úřad okr.

Použil-li tedy žal. úřad § 76 správního řádu a potvrdiv výměr okr. úřadu vyslovil, že odvolání stlčino z výměru okr. úřadu v Hodoníně ze dne 23. února 1933, které k tomuto úřadu došlo až 23. března 1933, bylo podáno opožděně, nelze ve výroku jeho shledávati porušení zákona.

Č. 12.276.

Vodní právo: Nárok obce na ochranu proti odnímání vody nezbytně potřebné pro účely obce, v zákoně blíže označené, jsou založen ve vodním zákoně (§§ 20 a 37), je nárokem vodoprávním a přísluší tudíž o něm rozhodovati v o d o p r á v n í m úřadům, a to bez ohledu na to, jakou činností odnímání vody se způsobuje, tedy i tehdy, je-li přivoděno dolování.

(Nález z 29. ledna 1936 č. 10.425/36.)

Věc: Obec Velebudice proti rozh. zem. úřadu v Praze z 29. září 1932 o příslušnosti vodoprávních úřadů.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.